

Македонскитѣ българи вжтре въ Македония и вънъ отъ нея направили дружества, които да се грижатъ за освобождението на останалитѣ подъ турско иго братя. Тѣ се обръщали къмъ българския князь и къмъ министритѣ съ молба да помогнатъ за освобождението на Македония и Одринско.

България става царство. — България обичала сестритѣ си Македония и Одринско и смѣтала, че трѣбва да имъ помогне.

— Но какъ?

България по Берлинския договоръ била подвластна на султана. За главенъ царъ се броилъ султанъ Абдулъ Хамидъ, а Фердинандъ билъ само князь. България плащала данѣкъ на Турция, като васална, подчинена държава. На много мѣста въ европейски столици и събрания султанътъ изпращалъ свой човѣкъ до стои на първо мѣсто, а България — на второ. Турското правителство въ Цариградъ не гледало на българския представителъ като равенъ на онѣзи отъ другитѣ държави, ами го туряло на долно мѣсто, между своитѣ паши. Съ една дума, султанътъ гледалъ на князь Фердинанда като на неговъ чиновникъ, назначенъ отъ него паша.

Това било много тежко и обидно за България. България била напреднала; тя имала по-добри закони отъ турскитѣ, по-добри чиновници, и по-добри сждилища, по-добра войска, та какъ можела вече да търпи турското голѣмство?

Презъ 1908 г. въ Македония българитѣ се бунтували противъ турцитѣ и искали да имъ се даде свобода, конституция, сигуренъ животъ и добъръ поминѣкъ.